

P-y. Marně dovolává se obviněný toho, že mu k částce té příslušelo právo zadržovací. K stvrzence o složení peněz u pošty obviněnému zajiště zadržovací právo nepřislušelo, ježto podle § 19 adv. ř. právo to přísluší advokátu jen k penězům, jež pro jeho klienta dojdou, a co se týče 2.500 Kč, na stvrzenku vyreklamovaných, i když se připustí, že obviněnému právo zadržovací k nim příslušelo, přece zadržení částky té a její použití k účelu shora uvedenému po onom prohlášení u soudu a bez souhlasu P-ova, jakož i za ostatních okolností v napadeném nálezu uvedených nelze, než uznati za jednání, které neodpovídalo důstojnosti a cti advokátního stavu, ježto bylo způsobilým vzbuditi a také vyvolalo dojem jednání záludného a nepoctivého a mělo v zápětí trestní oznámení a vyšetřování obviněného pro podvod. Obviněný marně se pokouší své jednání omluviti tím, že prý nikoli on, nýbrž Olga T-ová dala podnět k tomu, by vyreklamovaný peníz nebyl podle původního určení vyplacen P-ovi. K této obraně obviněného, že prý jednal v intencích a podle příkazu své klientky, dlužno uvést, že obviněný se dříve takto nebránil a že dotyčné jeho tvrzení nemá opory v tom, co bylo zjištěno. Výpověď Olgy T-ové, které se obviněný pro své tvrzení dovolává, není dosti přesná ani spolehlivá, by jí mohlo býti uvěřeno. Obviněný neprávem tvrdí, že, jak mu též za vinu bylo přičteno, nedonutil Olgu T-ovou, by mu zaslala ověřenou plnou moc nutnou k vyzvednutí peněz vyreklamovaných pro T-ovou, jako odesílatelku. Z předložených dopisů plyne zřejmě opak toho, totiž, že T-ová teprve na stálé odpírání obviněného vydati jí stvrzenku od pošty a na jeho pohrůžku, že podá na ni o palmare žalobu, nezašle-li mu plnou moc, ověřený mocný list obviněnému zaslala. Proto nikoli neprávem klade napadený nálezh obviněnému též za vinu, že tak jednav, zjednal si prostředky cti a vážnosti stavu se příčícími možnost peníz vyreklamovaný dostati do své moci a použití ho ku krytí své pohledávky. Že obviněný porušil čest a vážnost stavu, není nikterak vyvráceno tím, že trestní řízení pro podvod, na oznámení P-ové proti obviněnému zavedené, bylo zastaveno, ani tím, že P. prohlásil, že nemůže obviněného z ničeho nečestného viniti, ani posléze tím, že T-ová zůstala a jest dosud jeho klientkou. Zastavením trestního řízení není nikterak řečeno, že se obviněný nedopustil nečestného a stavu nedůstojného jednání, úplně bez významu pro tuto otázku jest okolnost, že T-ová jest dále klientkou obviněného a, co se onoho prohlášení P-ova týče, příkládá mu obviněný význam, jehož nemá, jednak proto, že vydáno bylo pod tlakem žaloby pro urážku na cti obviněným na P-u podané, jednak, že mínění a názor P-ův o jednání obviněného nemůže býti rozhodujícím. Jednání, jehož se obviněný dopustil, správně kárná rada uznala za jednání proti cti a vážnosti stavu a odvolání proti tomu směřující jest bezdůvodné.

Čís. 33 dis.

Zástupce advokátní komory v kárném řízení není obžalobcem ve smyslu trestního řádu; kárná rada může odsouditi obviněného i pro jednání, ohledně něhož vzal zástupce odkazovací usnesení zpět.

Pokud převod palmární pohledávky advokátem na jeho manželku (přeměna palmární pohledávky na pohledávku z koupě) zakládá skutkovou podstatu přečinu proti cti a vážnosti stavu.

(Rozh. ze dne 28. května 1927, Ds II 13/26.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 15. května 1926, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání není opodstatněno. Mylným jest stanovisko obviněného, že neměl býti odsouzen pro činy uvedené v odkazovacím usnesení bod II. a), b), an zástupce komory vzal obžalobu v dotyčných bodech při přelíčení zpět. Podle §§ 2 a 23 advokátního kárného statutu ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. náleží kárné stíhání poklesků advokátů a advokátních kandidátů kárné radě a jí podle § 29 kárn. statutu přísluší zejména usnášeti se o tom, zda je důvod ke kárnému stíhání či nikoliv. Postavení zástupce advokátní komory v kárném řízení není, jakž plyne z ustanovení kárného statutu §§ 23, 24, 27, 29, 31, 34, 37, 47, 50 a 53 postavením obžalobce ve smyslu trestního řádu a proto prohlášení zástupce komory o zpětvzetí odkazovacího usnesení nevázalo kárnou radu a nebylo na překážku, by obviněný nebyl přes to odsouzen kárnou radou pro jednání, ohledně něhož bylo odkazovací usnesení vzato zpět.

V jednání obviněného uvedeném v napadeném nálezu (bod II. a), b) odkazovacího usnesení) shledala kárná rada právem porušení cti a vážnosti advokátního stavu. Jde o to, že obviněný, jak jest prokázáno, dne 10. prosince 1923 s klientem Jindřichem D-em súčtovaný zůstatek své pohledávky za zastupování v částce 16.150 Kč postoupil z rodinných důvodů, jež však blíže neuvedl a jež ani v řízení na jevo nevyšly, své manželce a že tato za souhlasu a vědomí obviněného, týž den koupila za postoupenou jí pohledávku od Jindřicha D-a náradí a že na to hned téhož dne zase s výhradou vlastnictví do zaplacení kupní ceny náradí to prodala zpět D-ovi. Pro posouzení tohoto jednání na straně obviněného jest s hlediska kárného nerozhodno a proto obviněný na to marně ke své obhajobě poukazuje, že postup palmární pohledávky na jeho manželku nebyl nepřipustným, a nerozhodno jest, že Jindřich D. postupu a přeměně pohledávky z pohledávky palmární na pohledávku z kupní smlouvy, jakož i jejímu zajištění výhradou vlastnictví neodporoval. S kárného hlediska záleží na tom, zda se ona jednání srovnávají se ctí a vážností advokátního stavu, k němuž obviněný přináleží. Advokátní řád v § 10 ukládá advokátům, by jednali a se chovali poctivě a čestně. Tomuto po-

žadavku řečené jednání obviněného neodpovídá. Postup pohledávky na manželku, prý z rodinných důvodů, když důvody ty blíže neuvedeny a na jevo nevyšly, budí dojem jednání na oko a týž dojem činí také přeměna původní palmární pohledávky na pohledávku z koupě. Potřeba zajistiti pohledávku, jak uvádí obviněný, přeměnu tu nikterak neodůvodňuje. V souvislosti postup pohledávky a její přeměna vyvolává dojem, že mělo býti tímto jednáním něco zastřeno, budí nedůvěru ve správnost těchto jednání, zejména v tom směru, zda jednání ta nesměřovala ke škodě Jindřicha D-a na př., že tento měl býti připraven o námitky a obrany, které po případě měl nebo činiti mohl proti pohledávce obviněného z důvodu zastupování. Jednání obviněného nebylo jednáním otevřeným, nutně vede k pochybnostem o své správnosti a vyvolávajíc tento dojem, neodpovídá požadavku jednání poctivého a čestného, bylo s to ohroziti čest a vážnost advokátního stavu a kárná rada právem proto spatřovala v něm kárné prohřešení se obviněného.

Čís. 34 dis.

Obviněný v kárném řízení nemá práva, by mu předem (v odkazovacím usnesení) bylo oznámeno, které důkazy budou při ústním přelíčení provedeny.

Ústní přelíčení před kárnou radou advokátní komory nespočívá plně na zásadě bezprostřednosti (§ 32 kárn. stat.).

I v kárném řízení platí zásada o jednočinném souběhu.

Souběh přestupku podvodu, kárného přečinu proti povinnostem povolání a kárného přečinu proti cti a vážnosti stavu, spolupůsobil-li advokát při legitimaci nemanželského dítěte per subsequens matrimonium, věda, že skutečným otcem jest jiná osoba, než legitimující.

(Rozh. ze dne 28. května 1927, Ds II 14/26.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory ze dne 2. října 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti povinnostem povolání a proti cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Po stránce formální stěžuje si obviněný, že mu nebylo předem oznámeno, které spisy budou při ústním přelíčení čteny a kteří svědci osobně slyšeni, dále, že byl zamítnut jeho návrh, by svědek Čeněk K. byl oběslán k ústnímu přelíčení, a že svědek Ladislav B. nebyl podle § 153 tr. ř. poučen o svém právu, odepřítí odpověď na otázky, jichž pravdivé zodpovědění by mu mohlo způsobiti velkou škodu, hanbu, nebo trestní stí-